

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt I C 16/14 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził solidarnie od J. Ś. i M. Ś. na rzecz M. G. i W. G. kwotę 16 955,24 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty :

1. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 lutego 2011 roku do dnia zapłaty,
2. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 marca 2011 roku do dnia zapłaty,
3. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty,
4. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 maja 2011 roku do dnia zapłaty,
5. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty,
6. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 lipca 2011 roku do dnia zapłaty,
7. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty,
8. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 września 2011 roku do dnia zapłaty,
9. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 października 2011 roku do dnia zapłaty,
10. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia zapłaty,
11. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty,
12. 342,92 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i 92/100) od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty,
13. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,
14. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty,
15. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,
16. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 maja 2012 roku do dnia zapłaty,
17. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,
18. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,
19. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,
20. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 września 2012 roku do dnia zapłaty,
21. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 października 2012 roku do dnia zapłaty,
22. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,
23. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,
24. 359,44 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i 44/100) od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,
25. 371,68 zł (trzysta siedemdziesiąt jeden złotych i 68/100) od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,

26. 371,68 zł (trzysta siedemdziesiąt jeden złotych i 68/100) od dnia 1 marca 2013 roku do dnia zapłaty,
27. 371,68 zł (trzysta siedemdziesiąt jeden złotych i 68/100) od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
28. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 maja 2013 roku do dnia zapłaty,
29. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,
30. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,
31. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,
32. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 września 2013 roku do dnia zapłaty,
33. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 października 2013 roku do dnia zapłaty,
34. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
35. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
36. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,
37. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
38. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty,
39. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty,
40. 558,68 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 68/100) od dnia 1 maja 2014 roku do dnia zapłaty,

W pkt II wyroku Sąd Rejonowy stwierdził, że wyrok w punkcie pierwszym ma charakter zaoczny, i nadał mu w tym zakresie rygor natychmiastowej wykonalności, w pkt III oddalił powództwo w pozostałym zakresie. O kosztach procesu poniesionych w sprawie przez powodów w stosunku do pozwanych J. Ś. i M. Ś. Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi solidarnie pozwanych, rozstrzygnięcie pozostawiając Referendarzowi Sądowemu (pkt IV), a nadto zasądził od M. G. na rzecz Gminy Ł. kwotę 1200 (pkt V), oraz od W. G. na rzecz Gminy Ł. kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt VI). (wyrok – k. 158-160)

Apelację od powyższego orzeczenia wnieśli powodowie, skarżąc je w części, tj. w zakresie pkt III, w którym Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie (tj. w zakresie kwoty 27.086,40 zł dochodzonej przez powodów od Gminy M. Ł. – k.136-137) oraz w zakresie punktu IV i V w którym Sąd orzekł o obowiązku zwrotu kosztów postępowania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. nr 73, poz.733 ze zm.) w zw. z art. 417 k.c. przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niezasadne przyjęcie, iż brak odrębnego wezwania Gminy do dostarczenia lokalu socjalnego mimo funkcjonowania w obrocie prawnym uprzedniego wyroku wydanego w postępowaniu eksmisyjnym, w którym Gmina brała czynny udział jako interwenient uboczny po stronie powodowej, pozbawia powodów możliwości domagania się odszkodowania w trybie tego przepisu w sytuacji, gdy obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego jest obowiązkiem publiczno – prawnym i wynika wprost z ustawy.

Powodowie wnieśli o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie powództwa w tym zakresie, jak również zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z orzeczeniem o kosztach procesu za obie instancje. (apelacja – k. 174-183)

W odpowiedzi na apelację pozwana Gmina Ł. wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu. (k. 193 - 194 – odpowiedź na apelację)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przyjmując je za własne i czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. Wobec powyższego nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania. (por. wyrok SN z dnia 22 sierpnia 2002 roku, V CKN 348/00, Lex nr 52761, Prok. i Pr. 2002/6/40)

Skarżący nie zgadzają się z poglądem, który legł następnie u podstaw orzeczenia Sądu Rejonowego, iż o początku odpowiedzialności Gminy z tytułu niedostarczenia lokalu socjalnego decyduje data wezwania Gminy przez właściciela lokalu do wskazania dłużnikom lokalu socjalnego, niezależnie od tego, że Gmina brała czynny udział jako interwenient uboczny po stronie powodowej w postępowaniu o eksmisję. Zatem spornym w przedmiotowej sprawie było jedynie zagadnienie od jakiego momentu należy liczyć termin niewykonania tego obowiązku, tj. czy - tak, jak to przyjmują skarżący - od chwili wydania prawomocnego wyroku przez sąd pierwszej instancji orzekającego eksmisję, czy też - jak przyjęto w zaskarżonym apelacją wyroku - w terminie późniejszym uwzględniającym konieczność zawiadomienia Gminy przez dłużnika uprawnionego do otrzymania lokalu socjalnego albo wierzyciela uprawnionego do żądania wydania lokalu mieszkalnego o konieczności zapewnienia lokalu socjalnego osobom do tego uprawnionym oraz z uwzględnieniem konieczności podjęcia pewnych czynności organizacyjnych Gminy przed złożeniem oferty osobom uprawnionym dostarczenia lokalu socjalnego.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko apelującego nie zasługuje na akceptację, zaś w treści apelacji nie podniesiono żadnych nowych argumentów, które nie byłyby rozważone należycie przez Sąd I instancji.

Dokonując kontroli instancyjnej w niniejszej sprawie w kontekście stawianego przez skarżących zarzutu naruszenia prawa materialnego stwierdzić trzeba, iż Sąd Okręgowy nie dostrzegł w tej mierze błędu. Nie wymagają również uzupełnienia rozważania prawne Sądu Rejonowego dotyczące istoty i zakresu obowiązku ciążącego na Gminie w związku z niedostarczeniem lokalu socjalnego, zbędnym jest też ich ponowne przytaczanie. Sąd II instancji w pełni podziela stanowisko wyrażone w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, iż o początku odpowiedzialności gminy z tytułu niedostarczenia lokalu socjalnego decyduje data wezwania gminy przez właściciela lokalu do wskazania dłużnikom lokalu socjalnego, zatem roszczenie o odszkodowanie z tytułu niedostarczenia lokalu socjalnego może być uznane za zasadne jedynie od daty, w której właściciel zwrócił się do właściwej gminy o wskazanie dłużnikom lokalu socjalnego. W konsekwencji zaś złożenia oferty zawarcia z uprawnionym umowy najmu lokalu socjalnego obowiązek gminy dostarczenia lokalu socjalnego gaśnie. W przedmiotowej sprawie powodowie nie wykazali, że wzywali Gminę do dostarczenia lokalu socjalnego. Odpowiedzialność odszkodowawcza strony pozwanej za niedostarczenie lokalu socjalnego jest odpowiedzialnością za zaniechanie, którą ponosić może tylko ten, od kogo oczekiwano zaniechanego działania. Nie ulega wątpliwości, że źródłem ciążącego na gminie skonkretyzowanego obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego był wyrok eksmisyjny, w którym sąd orzekł o uprawnieniu eksmitowanych lokatorów do otrzymania lokalu socjalnego. Samo jednak wydanie wyroku nie rodziło po stronie pozwanej obowiązku podjęcia natychmiastowych działań zmierzających do realizacji orzeczenia o lokalu socjalnym, albowiem konieczne było przy tym zgłoszenie przez właściciela lokalu bądź eksmitowanego lokatora faktycznej potrzeby zaferowania lokalu socjalnego. Strona pozwana powinna mieć bowiem możliwość złożenia osobom eksmitowanym stosownej oferty. Zatem obowiązek wskazania lokalu socjalnego materializuje się dopiero w chwili wystąpienia z wnioskiem o wskazanie lokalu i uzależniony jest od inicjatywy właściciela lokalu. Termin spełnienia obowiązku gminy osobie uprawnionej do lokalu socjalnego nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania w rozumieniu art. 455 k.c. Z dniem uprawomocnienia się orzeczenia powstaje po stronie gminy obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego, nie zaś obowiązek wykonania. Obowiązek ten powinien zostać zatem spełniony niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 roku, V CNP 32/13). Zawiadomienie gminy o treści wyroku eksmisyjnego z prawem do lokalu socjalnego jest więc tym momentem, który uruchamia odpowiedzialność odszkodowawczą, gdyż

informuje zobowiązaną, że ma dostarczyć osobie eksmitowanej lokal socjalny. W tym miejscu wskazać należy, iż – wbrew twierdzeniu skarżących nie ma znaczenia, że pozwana Gmina uczestniczyła w postępowaniu o eksmisję jako interwenient uboczny, co miałyby przesądzać o powstaniu stanu wymagalności spełnienia obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego z chwilą uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego. Zawiadomienie gminy o toczącym się procesie eksmisyjnym ma umożliwić jej wstąpienie do toczącego się postępowania. W razie wstąpienia do sprawy, co nie jest obowiązkiem gminy a jedynie jej uprawnieniem, stosuje się w stosunku do niej odpowiednio przepisy o interwencji ubocznej (art. 15 ustawy o ochronie praw lokatorów). Jest to swoistego rodzaju interwencja uboczna, właściwa procesom o eksmisję. Sąd Okręgowy w pełni podziela również stanowisko Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2012 roku, I CSK 292/12 (lex 1274945), iż w chwili złożenia oferty zawarcia z uprawnionym umowy lokalu socjalnego obowiązek gminy dostarczenia lokalu socjalnego gaśnie, słusznie wskazując, że istotą obowiązku gminy jest zaoferowanie lokalu socjalnego osobie uprawnionej, a nie doprowadzenie do opuszczenia przez tą osobę dotychczas zajmowanego lokalu. Gmina bowiem nie może zmusić nikogo do przyjęcia oferty, jeśli zaś osoba uprawniona oferty nie przyjmuje, to tym samym naraża się na postępowanie egzekucyjne. (por. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 13 grudnia 2011 roku, III CZP 48/11).

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest trafne i jako takie musi się ostać.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c. i zasądził od powodów solidarnie na rzecz pozwanej Gminy M. Ł. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).